

[Knud Lind]

der udvalgsarbejdet. Vi må dog sige, at det er pudsigt, at SF, som via manglende økonomisk ansvarlighed i den politik, de fører – afgiftspolitikken, det rekordagtige skattetryk osv. – faktisk selv har været årsag til, at en del mennesker er gået fallit, derefter gør sig til bannerførere for disse fallenter og deres ve og vel. Det vil jeg kalde et uforklarligt politisk paradoks.

Når jeg netop ved de principielle bemærkninger har været interesseret i postlovens ændring og også i de regler, som nu gælder, er det ud fra det, ministeren har forklaret her, at der reelt kun er ordene »med fallentens samtykke« tilbage i SF's forslag. Det er det, jeg gerne vil have opklaret, for hvis det er korrekt, må man nok sige, at dette forslag nærmer sig, måske på grund af en vis uvidenhed fra SF's side, inden man fremsatte lovforslaget, unødigt trætte af Folketinget. Derfor vil jeg gerne have det klarlagt med det samme.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal med et forsøg på en vis form for selvbeherskelse undlade at svare på hr. Knud Linds grovheder, men prøve på at forklare hr. Knud Lind, hvad beslutningsforslaget handler om. Hr. Knud Lind har tidligere tilsluttet sig beslutningsforslagets principper, så det er jo lidt interessant, at hr. Knud Lind nu pludselig ikke kan finde ud af, hvad det handler om.

Hvis nu hr. Knud Lind tog sine briller på og kiggede på beslutningsforslaget, ville hr. Knud Lind se punkt 1: Postspærring foretages med adressatens samtykke ved en tilførsel herom til skifterettens protokol.

Mig bekendt har justitsministeren ikke på noget tidspunkt, hr. Knud Lind, fortalt, at der skal samtykke til postspærring, for at man kan klare det på den måde, det klares på i dag. Der afsiges et konkursdekret, og herefter sendes der meddelelse til postvæsenet. Der er intet sagt fra justitsministerens side om fallentens samtykke.

Nå, det var fint, at hr. Knud Lind har fat i det. Så tager vi fat på det næste punktum: Såfremt adressaten ikke samtykker, træffer retten afgørelse, jf. retsplejelovens kapitel 71.

Så vidt jeg hørte hr. Knud Lind, tilsluttede hr. Knud Lind sig faktisk også det princip. Hr. Knud Lind nikker. Det sidste punktum mener jeg ikke hr. Knud Lind har ytret sig om, men jeg tror egentlig ikke, hr. Knud Lind kan være så forfærdelig uenig i, at det er rimeligt med en

overgrænse for, hvor lang tid man kan holde folks post tilbage.

Må jeg så spørge hr. Knud Lind: Hvad er det egentlig så, hr. Knud Lind er ude efter med de sidste bemærkninger? Jeg skal ikke tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt Socialistisk Folkeparti er skyld i landets økonomiske ulykker. Det er ikke os, der er regeringens parlamentariske grundlag. Vi har ikke været det siden 1982. Derimod har hr. Knud Lind jo nok i et vist omfang været med til at støtte både dette og hint, der gør, at regeringen sidder endnu. Men jeg vil gerne bede hr. Knud Lind om at konkretisere, hvor det så egentlig er, at hr. Knud Linds problemer i forhold til det principielle nu er? For det må hr. Knud Lind forklare, når han har tilsluttet sig det principielle og derefter fortæller os, at vi burde faktisk have en bøde for unødigt trætte.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

For det første har jeg ikke talt om nogen bøde for unødigt trætte. Jeg sagde, det var unødigt trætte.

Det næste, jeg må sige, er, at det er en fantastisk forsvarstale, hr. Leif Hermann holder her, for når man ser på det konkrete, jeg sagde, så var det det, at ud fra ministerens forklaring – hvis hr. Leif Hermann ser i sit eget forslag – sker der reelt – ganske vist via en skifteret, men det er også en domstol – en domstolsprøvelse af den beslutning.

Det er jo en del af hr. Leif Hermanns forslag. Tilbage – det har hr. Leif Hermann ret i – er spørgsmålet om samtykke og spørgsmålet om, hvor længe det skal vare, men realiteterne er umiddelbart, når man ser hr. Leif Hermanns forslag, at man godt kan få det indtryk, at det nærmest er postvæsenet, der pr. automatik – det er det, jeg er i tvivl om – foranstaltede det, uden at de har fået meddelelse fra skifteretten, men det er ikke tilfældet. Skifteretten giver meddelelse til postvæsenet, forstod jeg på ministeren, og derefter foretager man spærringen, og skifteretten meddeler det først, har jeg forstået på ministeren, når sagen har været bragt for skifteretten. Jeg har ikke fået svar fra ministeren, men jeg går ud fra, når skifteretten har afsagt en kendelse, at den så bliver ført til protokols, og deri kommer også spørgsmålet om postspærring. Derfor er der faktisk de to små ting tilbage.